

Italië,

De Aosta-vallei versus Sicilië

Het is best een raar land, dat Italië. De verschillen tussen noord en zuid zijn zo groot. We lopen begin september in 2015 van een besneeuwde St. Bernardpas in twee dagen naar Aosta. De pas ligt op 2473 m en Aosta op 583 m. Geen wonder dus dat ik er daalknieën aan over hou. Maar het is een prachtige tocht en hoewel je ook langs tamelijk griezelige afgrondjes loopt (en geheel onterecht ook soms weer naar boven moet klimmen), voert de route ook langs kleine irrigatiekanaaltjes. Dat is erg leuk en het is ook nog eens beschadwd en comfortabel lopen. Die kanaaltjes zien we na Aosta ook terug. Deze hele vallei is één groot groen paradijselijk land en het staat vol met bloemen. Er groeit echt van alles. We doorkruisen zelfs een bergweetje waar het letterlijk stikt van de wilde orchideeën.

Geen kwaad woord ook over de Italianen in het noorden. Of het er nou aan ligt dat we te voet zijn en op weg naar Rome, ik weet het niet, maar we worden overal hartelijk ontvangen en vriendelijk uitgewuifd. De koffie kost maar 1 euro en we maken kennis met het doorsnee 'Italiaanse ontbijt'. Je gaat daarvoor naar een koffiehuis en je ontbijt wordt geserveerd aan de bar. Een cappuccino of een (half eierdopje) espresso met een grote zoete croissant, of een brioche gevuld met chocola, pistache of een andere crèmevulling. Het is zo lekker. En er zijn nog veel meer zoete gebakjes die hier tot ontbijt gerekend worden. Het steekt schril af bij het dagelijkse kommetje halfvolle yoghurt met gezonde notenmuesli dat ik elke dag in Gouda naar binnen werk.

We doorkruisen de Po-vlakte en steken de Appenijnen over die best nog wel hoge bergen heeft. Daarna stappen we door het lieflijke Toscane, op weg naar Rome. Italië is een prachtig land met heerlijk eten (o, die verrukkelijke pizza's) en aardige mensen. Maar Italië is ook een groot land. Het is 7 ½ keer zo groot als ons land en als we zes jaar later, in 2021, met onze eigen Prius een rondje Tyreense zee rijden, zien we dat het noorden toch heel anders is dan het zuiden. Het is weer september en de verscheurende zomerhitte is aan het verdwijnen. Het zuiden is armer en ook veel droger. We lopen nu niet met een rugzak als pelgrim naar Rome, maar we rijden in een auto *met een Nederlands kenteken* op de Italiaanse wegen. En dat is toch even een andere ervaring.

Om te beginnen zijn Italiaanse dorpjes en steden al een absolute ramp om doorheen te rijden met een mediumsize auto als onze Prius. De straatjes zijn onveranderlijk te smal en te steil, de weg zit

vol gaten, er staan onverwachte paaltjes en de richting is soms zo slecht aangegeven dat onze routeplanner er niet meer uit komt. Maps.me ook niet. Geri vindt dat gelukkig helemaal geen probleem. Moeiteloos manoeuvreert hij de auto door de kleinste poortjes en over de smalste straatjes. Maar het ergste is dat je bepaald niet alleen op de weg bent. Er zit onveranderlijk een hele horde wild toeterende Italianen bovenop je staart. Sicilië wint wat dat betreft de hoofdprijs. Afstand houden? Nooit van gehoord. Stoplicht op rood? Nou, doorrijden kan dus nog nèt. En bij elke rotonde is het ieder voor zich en God voor ons allen.

Al die vriendelijke Italianen veranderen zodra ze achter het stuur plaatsnemen in agressieve woestelingen. En dat is heel bijzonder. Maar zodra je uit de auto stapt, is men weer heel opgewekt en altijd bereid je te helpen. Zoals de politieman op weg naar de bruiloft van zijn broer op Sicilië, die ons door de totaal onbegrijpelijke wegen van de digitale kaartjes loodst bij de boot. Zoals de eigenaar van Villa Artimede in het zuiden van Sicilië, waar we in een mini-planetarium slapen, geprojecteerd op de zoldering van onze kamer die rond als een koepel is. Alles is spraakgestuurd en laat Google hier nu uitsluitend Italiaans spreken! Het is fantastisch. Net als de adembenemend mooie overblijfselen uit de oudheid die zo ruimhartig over Sicilië zijn uitgestrooid, net als de Etna. Maar kom niet in Palermo! We hebben er nog steeds een parkeerboete uitstaan.